

Svensk författningssamling

Lag om ändring i skattebrottslagen (1971:69)

SFS 2025:153

Publicerad
den 5 mars 2025

Utfärdad den 27 februari 2025

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs att 14 och 14 a §§ skattebrottslagen (1971:69) ska ha följande lydelse.

14 §² Trots 35 kap. 2 § brottsbalken får påföljd för brott enligt 3 och 5–8 §§ dömas ut, om den misstänkte häktats, fått del av åtal eller godkänt ett strafföreläggande för brottet inom fem år från brottet. Om den bokförings-skyldige eller den uppgiftsskyldige vid brott som avses i 10 § har blivit föremål för revision av Skatteverket inom fem år från brottet, ska de i 35 kap. 2 § brottsbalken angivna tiderna räknas från den dag då revisionen beslutades.

Påföljd får dömas ut för brott enligt denna lag även om den misstänkte inte fått del av åtal för brottet inom den tid som anges i 35 kap. 2 § brottsbalken eller första stycket denna paragraf, om den misstänkte inom samma tid har delgetts underrättelse om att han eller hon är skäligen misstänkt för brottet. Underrättelsen ska ha skett under en förundersökning som senare lett till allmänt åtal mot den misstänkte för brottet. Den ska ha utfärdats av åklagaren och ange de omständigheter som utgör grund för misstanken. Delgivningen ska ha skett på det sätt som gäller för delgivning av stämning i brottmål. Om ett mål avvisas eller avskrivs mot någon sedan han eller hon delgetts misstanke om brott enligt detta stycke, ska delgivning av underrättelsen inte anses ha skett när frågan om preskription avgörs.

14 a §³ För brott enligt 2 eller 4 § får rätten på ansökan av åklagaren besluta om förlängning av den tid som anges i 35 kap. 2 § brottsbalken. Beslut om förlängning får meddelas, om stämning eller underrättelse enligt 14 § andra stycket avseende sådant brott inte har kunnat delges den misstänkte på grund av att han eller hon

1. har saknat känd hemvist och det inte har kunnat klarläggas var han eller hon uppehållit sig,

2. inte har kunnat anträffas på känd hemvist i Sverige och det inte har kunnat klarläggas var han eller hon uppehållit sig och det kan antas att han eller hon hållit sig undan, eller

3. har stadigvarande vistats utomlands.

Förlängningstiden ska bestämmas med hänsyn till vad som kan antas behövas för att delgivning ska ske med den misstänkte, dock till minst sex månader. Om det visar sig att den bestämda tiden är otillräcklig, får rätten på ansökan av åklagaren medge ytterligare förlängning.

¹ Prop. 2024/25:59, bet. 2024/25:JuU22, rskr. 2024/25:150.

² Senaste lydelse 2011:1247.

³ Senaste lydelse 1996:658.

Förlängning enligt denna paragraf får inte omfatta längre tid än sammanlagt fem år.

SFS 2025:153

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 april 2025.
 2. Bestämmelserna i 14 § första stycket i den nya lydelsen tillämpas även på brott som har begåtts före ikraftträdandet, om inte möjligheten att döma till påföljd har bortfallit dessförinnan enligt äldre bestämmelser.
 3. Punkt 2 gäller inte bestämmelsen om att godkännandet av ett strafföreläggande utgör en preskriptionshindrande åtgärd.

På regeringens vägnar

NIKLAS WYKMAN

Linda Bolund Thornell
(Finansdepartementet)